

UCHWAŁA NR 530/XXIII/2004

RADY MIASTA LUBLIN

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie nieuwzględnienia zarzutu wniesionego do projektu planu zagospodarowania przestrzennego miasta Lublina – część III – drugie wyłożenie

/obszar północny zawarty pomiędzy ulicami: Wyrwasa, Poligonową, Aleksandra Zelwerowicza do ulicy Koncertowej, ulicą Koncertową do granicy administracyjnej miasta wraz z tymi ulicami, granicą administracyjną miasta do Al. Spółdzielczości Pracy, zachodnią granicą pasa drogowego Al. Spółdzielczości Pracy i północną granicą pasa drogowego ulic: Obywatelskiej, Jaczewskiego i Północnej do Al. Kompozytorów Polskich, Al. Solidarności od Al. Kompozytorów Polskich do ulicy Wyrwasa/

Na podstawie art. 7 ust.1 pkt.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. Nr 142, poz. 1591 z 2001 roku - z późniejszymi zmianami), art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717/) i art.24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz.U. Nr 15, poz.139 z 1999 roku - z późniejszymi zmianami), uchwały Rady Miejskiej w Lublinie Nr 413/XXXIX/96 z dnia 21.11.1996 r., uchwała się, co następuje:

§1

1. Nie uwzględnia się zarzutu, złożonego w dniu 31.05.2004r. przez Panią ██████████ zam. przy ul. ██████████ w Lublinie dotyczącego ustaleń projektu planu dla działki nr 42 (obr.4 ark.6) położonej przy ul. ██████████ w Lublinie.
2. Wnosząca kwestionuje dyspozycję funkcjonalną terenu na wskazanej wyżej działce w ponownie wykładanym do publicznego wglądu projekcie planu zagospodarowania przestrzennego obowiązującego w obszarze miasta Lublina – część III. Zainteresowana wnosi o zmianę przebiegu i funkcji projektowanej drogi dojazdowej oznaczonej symbolem KDD-G z drogi o charakterze dojazdowym, mającej docelowo obsługiwać sąsiedni zespół zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej, na zamkniętą drogę dojazdową służącą jedynie potrzebom komunikacyjnym osiedla domów jednorodzinnych. Pozostawienie rozwiązań w kształcie z drugiego wyłożenia, zdaniem Wnioskującej wpłynie niekorzystnie na warunki mieszkaniowe i spowoduje obniżenie wartości posiadanej przez niej posesji.
3. Uzasadnienie dotyczące nieuwzględnienia zarzutu oraz pouczenie dotyczące możliwości zaskarżenia uchwały do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie zawiera załącznik Nr 1 do niniejszej uchwały.

§ 2

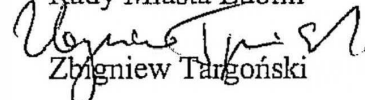
Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Lublin.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Przewodniczący

Rady Miasta Lublin

Zbigniew Targoński

Załącznik Nr 1
do Uchwały Nr 530/XXIII/2004
Rady Miasta Lublin
z dnia 14 października 2004 r.

UZASADNIENIE
DOTYCZĄCE NIEUWZGLĘDNIENIA ZARZUTU WNIESIONEGO DO PROJEKTU
PLANU ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO MIASTA LUBLINA - CZĘŚĆ III –
drugie wyłożenie

/obszar północny zawarty pomiędzy ulicami: Wyrwasa, Poligonową, Aleksandra Zelwerowicza do ulicy Koncertowej, ulicą Koncertową do granicy administracyjnej miasta wraz z tymi ulicami, granicą administracyjną miasta do Al. Spółdzielczości Pracy, zachodnią granicą pasa drogowego Al. Spółdzielczości Pracy i północną granicą pasa drogowego ulic: Obywatelskiej, Jaczewskiego i Północnej do Al. Kompozytorów Polskich, Al. Solidarności od Al. Kompozytorów Polskich do ulicy Wyrwasa/

W dniu 21 listopada 1996 roku Rada Miejska w Lublinie, działając w oparciu o art.7 ust.1 pkt.1 i art.8 ust.2 pkt.5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. Nr 142 poz.1591 z 2001 roku), a także art.12 ust.1,2, i 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. Nr 15, poz.139 z 1999 roku - z późniejszymi zmianami) podjęła uchwałę Nr 413/XXXIX/96 w sprawie przystąpienia do zmiany planów zagospodarowania przestrzennego obowiązujących w obszarze miasta Lublina.

Opierając się o zebrany materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem przedmiotowej części planu stwierdzono, co następuje: zgodnie z wymogami określonymi w art.18 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym [dalej - uozp] Zarząd Miasta Lublina przeprowadził procedurę formalno-prawną poprzedzającą wyłożenie do publicznego wglądu trzeciej części projektu zmiany wymienionych wyżej planów zagospodarowania przestrzennego (m.in.: publiczne ogłoszenie – w tym w miejscowej prasie – o możliwości składania wniosków do planu, zawiadomienie na piśmie o przystąpieniu do sporządzenia planu organów i instytucji właściwych do uzgadniania planu, oraz zarządy województwa i powiatu, zbadanie spójności rozwiązań projektu planu z polityką przestrzenną określoną w „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Lublina”, uzgodnienie projektu zmiany planów z właściwymi organami określonymi w art. 18 ust.4, zawiadomienie na piśmie – zgodnie z art.18 ust. 5 uozp - ustawowo określone podmioty o terminie wyłożenia projektu). Następnie w dniach od 11 marca 2002 r. do dnia 02 kwietnia 2002 r. Zarząd Miasta wyłożył do publicznego wglądu projekt III części zmiany planów wraz z prognozą skutków wpływu ustaleń tychże na środowisko przyrodnicze i prognozą skutków budowy obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m². W okresie od 02 kwietnia 2002 r. do 16.04.2002 r. Zarząd Miasta przyjmował protesty i zarzuty pod adresem wyłożonej III części projektu zmiany planów zagospodarowania przestrzennego obowiązujących w granicach miasta Lublina.

Po zebraniu i rozpatrzeniu wniesionych protestów i zarzutów, a także w wyniku uwzględnienia części z nich, Zarząd dokonał koniecznych i niezbędnych korekt w przedmiotowym projekcie. Nieuwzględnione protesty i zarzuty przekazał do rozpatrzenia Radzie Miejskiej w Lublinie. Rada rozpatrzyła wniesione skargi na sesji w dniu 27.06.2002 r.

W dniach od 26 kwietnia 2004 r. do dnia 17 maja 2004 r., po przeprowadzeniu przez Prezydenta Miasta Lublin, zgodnie z art. 18 ust 2 uozp, procedury formalno-prawnej (19 maja 2003 r. do 09 czerwca 2003. - uzgodnienia z ustawowo wskazanymi organami i instytucjami, 15.04.2004 r. – publiczne zawiadomienie, w tym w prasie, o ponownym wyłożeniu do publicznego wglądu przedmiotowego projektu /*Kurier Lubelski* Nr 89(12302), 14.04.2004 r. – indywidualne pisemne zawiadomienia podmiotów wskazanych w art. 18 ust 5 uozp) nastąpiło , zgodnie z art. 25 uozp, ponowne wyłożenie projektu z uwzględnionymi protestami

i zarzutami oraz wymaganymi dokumentami w postaci prognozy skutków wpływu ustaleń planu na środowisko przyrodnicze oraz prognozy skutków przeznaczenia w planie terenów pod budowę wielkopowierzchniowych obiektów handlowych.

W okresie kolejnych 14 dni, tj. do dnia 31 maja 2004 r. przyjmowano protesty i zarzuty pod adresem ponownie wyłożonego projektu.

Do dnia 30 czerwca 2004 r. Prezydent Miasta Lublin rozpatrzył wniesione protesty i zarzuty pod adresem ponownie wyłożonego projektu, przekazując nie uwzględnione do rozpatrzenia Radzie Miasta Lublin.

Pani [REDAKTOWANE] wniosła, w wystąpieniu indywidualnym i zbiorowym, zarzut pod adresem projektu planu wyłożonego po raz pierwszy do publicznego wyłożenia w dniach od 11 marca 2002 r. do dnia 02 kwietnia 2002 r. Uchwałami odpowiednio Nr 1514 /LII/2002 i Nr 1519 /LII/2002, z dnia 27.06.2002 r., Rada Miejska w Lublinie nie uwzględniła przedmiotowych zarzutów. Należy także podnieść, że uchwała Nr1519/LII/2002 Rady Miejskiej w Lublinie była przedmiotem zaskarżenia do sądu administracyjnego. Wyrokiem z dnia 5 lutego 2004 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie orzekł o oddaleniu tej skargi.

W dniu 31.05.2004 r., z zachowaniem terminu określonego ustawą, Pani [REDAKTOWANE] wspólnie z innymi właścicielami działek sąsiadujących z ul. [REDAKTOWANE], bądź położonych w okolicy tej ulicy, zakwestionowała dyspozycję terenu, w ponownie wykładanym do publicznego wglądu projekcie planu zagospodarowania przestrzennego miasta Lublina – część III, określającą przebieg i funkcję ul. [REDAKTOWANE].

Rozpatrując zarzut należy zauważyć, co następuje: w obowiązujących do dnia 31.12.2003 r. *Miejscowym planie ogólnym zagospodarowania przestrzennego Lubelskiego Zespołu Miejskiego* (zatwierdzonym uchwałą Miejskiej Rady Narodowej w Lublinie, Nr XV/91/86, z dn. 30.12.1986 r. Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 2/87, poz. 25, z późniejszymi zmianami przyjętymi uchwałą Rady Miejskiej w Lublinie Nr L/500/93r., Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 17, poz. 101, z dn. 10. 12. 1993 r) działka nr 42 położona była w terenach przeznaczonych pod mieszkalnictwo wielorodzinne IIC9 MW jako przeważająca forma zabudowy. W związku z art. 87 ust 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717/) od dnia 01.01.2004 roku przedmiotowa działka nie jest objęta ustaleniami planistycznymi miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W obowiązującym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta, przyjętym uchwałą nr 359/XXII/2000 Rady Miejskiej w Lublinie z dnia 13.04.2000r., określającym politykę przestrzenną miasta oraz rozwój struktury funkcjonalno-przestrzennej, działka nr 42 leży w strefie intensywnej urbanizacji.

W projekcie zmiany planów, będącym przedmiotem I wyłożenia do publicznego wglądu, nieruchomości Wnoszącej usytuowana była w obszarze adaptowanej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej oznaczonej symbolem M4 oraz częściowo na terenie projektowanej drogi osiedlowej oznaczonej symbolem KDD. Celem wytyczenia w projekcie przedmiotowej drogi było, między innymi, zapewnienie dojazdu do terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej – M2 dla pojazdów uprzywilejowanych, pojazdów służb komunalnych a także dla pojazdów innych użytkowników tego terenu, tak w obrębie zabudowy wielo- jak i jednorodzinnej. Trasę drogi zaprojektowano z uwzględnieniem uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania i zagospodarowania terenu a także warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi i ich usytuowanie (Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 02.03.1999r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie Dz. U. Nr 43 z 1999 r. poz. 430). Projektowana droga przewidywana była jako ciąg komunikacyjny pełniący funkcję drogi publicznej dojazdowej wewnątrz osiedla mieszkaniowego i nie powinna stanowić źródła zagrożeń szczególnie dla jakości i warunków zamieszkiwania w zespole zabudowy jednorodzinnej.

Pierwsze wyłożenie projektu, mające miejsce w dniach od 11.03.2002 r. do dnia 02. 04.2002 r., obejmowało pełny zakres problematyki planu.

Drugie wyłożenie natomiast, zgodnie z art. 18 ust. 2 i art. 25 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym /tekst jednolity: Dz. U. z 1999 roku, Nr 15, poz.139 - z późniejszymi zmianami/ w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717/), stanowi kolejny, kontynuacyjny etap, procedury planistycznej. Jest ono wynikiem uwzględnienia części protestów, zarzutów oraz korekt wniesionych po pierwszej publicznej prezentacji projektu. Ponowne wyłożenie zatem dotyczy jedynie tych terenów i proponowanych dla nich ustaleń (np. indywidualnych działek lub zespołów działek, a także m.in. przeznaczenia terenu, obsługi komunikacyjnej, itd.), w obrębie których nastąpiły zmiany w stosunku do projektu wykładanego w roku 2002. Toteż tylko te zmiany były przedmiotem wyłożenia (zgodnie z rysunkiem i tekstem prezentowanym podczas drugiego wyłożenia), a nie cały projekt. Rozpatrywanie więc złożonych uwag w kategorii protestu lub zarzutu pod adresem ponownie wyłożonego do publicznego wglądu projektu planu możliwe jest jedynie w odniesieniu do tychże zmian (art. 23 ust.1 lub 24 ust.1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym /tekst jednolity: Dz. U. z 1999 roku, Nr 15, poz.139 - z późniejszymi zmianami/ w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717/).

Treść zarzutu kwestionuje prawidłowość przyjętych rozwiązań. Rada rozważyła zasadność zarzutu pod tym kątem, ale uznała, że przyjęte rozwiązanie projektu planu jest zgodne z celem jego sporządzenia i służy ochronie i kształtowaniu ładu przestrzennego i krajobrazu.

W obszarze działki będącej własnością Skarżącej przedmiotem II wyłożenia był skorygowany przebieg pasa drogowego KDD-G, wytyczonego wzdłuż północnej granicy działki. Korekta pasa drogowego polegała na przesunięciu w kierunku północnym południowej linii rozgraniczającej drogę, na granicę działek: nr ewid. 36, 42, 43, 46 i 59. Podjęte działanie było efektem pomniejszenia w liniach rozgraniczających szerokości pasa drogowego średnio do 10 m.

Jak wynika z orzeczenia NSA (wyrok z dn. 6.04.1998, Sygn. Akt IV S.A. 2237/98, LEX nr 43839) „Gmina uchwalając plan miejscowy, może określone tereny przeznaczyć na cele publiczne niezależnie od tytułów prawnych poszczególnych podmiotów do tych terenów i takiej polityki planistycznej Gminy nie można poczytać za sprzeczną z prawem ...”. Zgodnie z art. 6 pkt. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2000 r. Nr 46, poz. 543, z 2001 r. Nr 129, poz. 1447, Nr 154, poz. 1800, z 2002 r., Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 113, poz. 984, Nr 126, poz. 1070, Nr 130, poz. 1112, Nr 153, poz. 1271, Nr 200, poz. 1682, Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 1, poz. 15, Nr 80, poz. 717, 720 i 721, Nr 96, poz. 874. z 2004 r., Nr 141, poz. 1492) wydzielanie gruntów pod drogi publiczne, budowa i utrzymywanie tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego stanowi cel publiczny. Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt. 3 w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustala się, w zależności od potrzeb, tereny przeznaczone dla realizacji celów publicznych oraz linie rozgraniczające te tereny. Ponadto na podstawie art. 2 ust 1 i 4 ust. 1 przeznaczenie terenu i zasad jego zagospodarowania dokonywane jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego i należy do zadań własnych gminy i w tym zakresie gmina skorzystała ze swoich uprawnień. Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że wyznaczenie terenów komunikacji miejskiej, jako terenów celu publicznego wprawdzie narusza interes prawny Skarżącej poprzez ingerencję w obszar jej własności, jednakże nie narusza przepisów prawa.

Wprowadzona korekta ma na celu doprowadzenie do właściwego stanu obsługi komunikacyjnej tych terenów. Zaproponowane drogi mają optymalny przebieg i parametry. W przedmiotowym przypadku pomimo, że przedmiotem wykładanego planu nie jest kwestia przeznaczenia terenu pod pas drogowy lecz jego parametry należy uznać, że interes

Wnoszącej pozostaje naruszony. Należy także podnieść, że powyższe wynika z faktu planowania drogi w bezpośrednim sąsiedztwie działki Skarżącej. Wobec powyższego należy stwierdzić, że dokonana została zmiana wskazanych wyżej ustaleń w obrębie w/w działki, w związku z tym kwalifikuje się wniesioną sprawę jako zarzut w rozumieniu art. 24 ust. 1 uozp.

Należy także zauważyć w związku z treścią zarzutu, że w świetle obowiązujących przepisów drogi, w tym drogi krajowe i wojewódzkie, należą do inwestycji oddziaływujących na środowisko (§ 2 ust. 1 pkt 8 lit. c i lit. d oraz ust. 3 pkt 11 lit. g Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24.09.2002 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych kryteriów związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięć do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko /Dz. U. z 2002 r. nr 179, poz. 1490/). Z powyższego faktu nie należy wyciągać wniosków, że inwestycji takich nie można przewidywać w planie. Ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 nie wyklucza terenów także pod takie inwestycje.

Nie można zgodzić się również ze stwierdzeniem, że fakt zaplanowania drogi dojazdowej do obszaru zabudowy mieszkaniowej, drogi o charakterze publicznym, pomniejszy atrakcyjność i wartość nieruchomości położonych w jej bezpośrednim sąsiedztwie. Fakt funkcjonowania drogi jest immanentnie związany z budowlanym charakterem działek (por. art 4 pt 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami), zaś jej jakość i parametry pozwolą także na podniesienie standardu obsługi komunikacyjnej w omawianym obszarze.

Podnoszona w treści zarzutu kwestia likwidacji niektórych obiektów budowlanych, a zwłaszcza wymiennikowni ciepła nie wzbudziła jak dotychczas sprzeciwu dysponenta tego obiektu Lubelskiego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej, a zatem należy przyjąć, że działanie takie jest możliwe.

Należy także podkreślić, że kwestia zagospodarowania terenów położonych na zamknięciu ul. [REDAKTOR] (w kierunku wschodnim od bloku zabudowy jednorodzinnej) jest skutkiem wprowadzenia w życie decyzji Wojewody Lubelskiego o zwrocie właścicielowi wywłaszczonej w przeszłości działki o nr ewid. 1/1, a w związku z powyższym koniecznością zmiany przeznaczenia terenu i wyznaczenia jego obsługi w koniecznym zakresie. Konieczność przełożenia sieci gazowej i wodociągowej jest także skutkiem powyższej decyzji, a koszty tego przedsięwzięcia będą ponoszone przez inwestora na etapie realizacji planu zgodnie z warunkami określonymi przez dysponentów tych sieci. Nie jest także, w świetle decyzji zwrotowej, możliwe utrzymanie dotychczasowej lokalizacji boiska wzmiankowanego w treści zarzutu. Nie oznacza to likwidacji tego boiska, gdyż w planie zapewniono miejsce dla tej funkcji w terenach zieleni publicznej oznaczonych symbolem ZP zgodnie z rysunkiem projektu planu z II włożenia.

Kwestionowana przez Panią [REDAKTOR] droga będzie miała na celu spełnienie różnych funkcji, jak zauważono w uzasadnieniu wskazanych wyżej uchwał Rady Miejskiej w Lublinie i obsługę komunikacyjną różnych podmiotów, w tym działki nr 42 należącej do Skarżącej. Droga ta zgodnie z uprawnieniami gminy zyska rangę drogi publicznej w kategorii drogi gminnej i jej przebudowa wynika z potrzeb dotyczących obsługi komunikacyjnej całego obszaru, w tym nowych terenów przewidzianych pod zabudowę, a nie tylko obsługi terenów zabudowy jednorodzinnej.

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia nieuwzględnionego przez Prezydenta Miasta Lublin złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późniejszymi zmianami) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten obliguje Radę Miasta do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis Rada Miasta może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa

materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Lublin uznała, że decyzją właściwą jest pozostawienie w odniesieniu do przedmiotowej działki ustaleń projektu planu określających przeznaczenie i sposób jej zagospodarowania.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano, iż ograniczenie, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć nie odpowiada wnioskowi właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Lublin odrzucając zarzuty działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa.

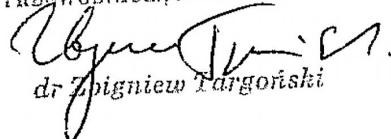
Jednocześnie należy zauważyć, że zgodnie z art. 36 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, jeżeli korzystanie z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone wskutek uchwalenia lub zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, właściciel a także użytkownik wieczysty może żądać od gminy odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę, wykupienia nieruchomości lub jej części lub zamiany na inną. Ponadto jeżeli wartość nieruchomości ulega obniżeniu w związku z uchwaleniem lub zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a właściciel lub użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość i nie skorzystał z wymienionych praw, może on żądać od gminy odszkodowania równego obniżeniu wartości nieruchomości.

W związku z tym, że podnoszona w piśmie kwestia dyspozycji funkcjonalnych zaproponowanych dla w/w działki w projekcie drugiego wyłożenia, wprowadzie narusza interes Wnioskującej, lecz nie narusza przepisów prawa materialnego, odmawia się uwzględnienia przedmiotowego zarzutu.

POUCZENIE

Zgodnie z art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. Nr 15, poz.139 z 1999 roku - z późniejszymi zmianami) uchwałę o odrzuceniu zarzutu w całości lub części, Wnoszący zarzut może zaskarżyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia.

PRZEWODNICZĄCY RADY MIASTA

dr Zbigniew Targoński